

Vlčina

Sojka

Čičorka

Tě péro

Tě pírkó

Tě péro a Tě píрко

Kmen vede starý šaman. No... starý? Ještě je chlapík, ale fousy má po pupek. Říkají mu Tě péro a za uchem nosí rudé ptačí péro. Šaman je něco jako šéf. A doktor. Vaří čaje z bylin a kvedlá mastičky. Taky je bavič. Skvěle tancuje a huláká obřadní písně. Umí všechny ty šamanské čáry jako přivolat déšť a zahnat zlé duchy. Umí skončit bouřku. Hrozí nebesům a mumlá. Když přestane, je po bouřce.

Sušení zločinci

žili pod velkým balvanem v lese. Už se nenáviděl každý s každým. Devět padouchů, kteří nikdy nebyli dětmi, se hemžilo v jámě jako hmyz. Únoskyně fňukala a rváči se rvali. Ale nebylo to ono. Sušením ztvrdli na kámen. Praštit je bylo jako praštit do zdi a pořádně si natlouct ruku. Pak byli ještě vzteklejší a mydlili se dál.

„Dost!“ roztrhl je Řeřich. „Není čas na rvačky! Budeme tu vládnout.“ Jako rváči neměli proti lidem šanci, nesahali jim po kolena a byli ztuhlí jako šachové figurky.

„Týý... Žežichu...“ zavrkala únoskyně. Ještě se neviděla v zrcadle a věřila, že je neodolatelná. Šišlání se jí zdálo roztomilé. Řeřich ji nesnášel.

„Co chceš?“ ohnal se nerudně. Špulila pusku jako akvarijní rybka. „Žežíšku, ty ses mi vždycinky hrozitananánsky líbil. Já budu tvoje ňufinka, chceš?“ Zamrkala očičkama bez řas a vydala mazlivý zvuk, něco jako „mucky mucky!“, až ji jeden rváč odkopl z cesty: „Nepleť se pod nohy, příšero!“

„Pomóc, mucíčku!“ vřískla, ale Řeřich zavrčel a promýšlel svůj plán.

nikoho nenapadla. A kdyby ho přece jen napadla, skočil by do ledové tůně, aby si ji hned vyšplíchal z paměti.

Tě noha: „Uměl bys udělat smrt... šamanovi?“

Sojka zaryla prsty do hlíny. Strašně se jí chtělo kýchnout. V trávě se třásla Ňufinka.

Řeřich: „Co za to?“

Tě noha: „Uměl, nebo ne?“

Sojka věděla, že už to kýchnutí nezadrží. Dostala nápad. Podrbala Ňufinku na zádech, Ňufinka zaječela a jekot to kýchnutí přehlušil. Je jasné, jak je Sojka chytrá?

Řeřich: „To si piš!“

Noha nerozuměl slovu Piš!, protože tady ještě nevznikl zázrak písma – kromě vlnovky S a vajíčka O. Ale nechtěl přiznat, že něčemu nerozumí, tak na důkaz své síly rozkopl zdravý hřib.

budoucí šaman, můj syn. Musíme si pomoci sami. Do toho! Noho, začni! Neulejvat se!”

Kmen ztichl a otočil se k Nohovi. Ten zrudl jako rajče v červenci. Po tom přece vždycky toužil, stát před kmenem a křičet, ale teď se mu stáhlo hrdlo. Potichu spustil: „Déšť!... Déšť!“

„Co je to déšť?“ řekla Ľufinka. Nebyl čas vysvětľovať. Ušouni ječeli, skákali, oči jim svítily... „Déšť!... Déééšť... Déééééšť!“

[illegible]

„Koukni!“ Pírkův táta zvedl prst. Nebem se hnaly břichaté mraky. A pak...

a pak...

všechny...

naráz...

pukly!!!

[illegible]

Hvězda na jazyku

Lilo jako z konve. Čičorka zoufale foukala do ohniště, aby nebyl konec světa. Pak nabrala plné dlaně žhavých uhlíků.

Řeřichovi se točila hlava jako větrník. Kapsle za pupíkem byla skoro prázdná, jeho

celé roky šplhat? To za tebe musí dělat holka?“ „To si necháš líbit?“ přisadil si táta. „Copak tě strejda neučil šplhat?“ Pírko zrudl a už byl na stromě. Sojka stála na vedlejší větvi. Koukali si přímo do očí. „Hele! Tamhle pluje!“ Na louži se houpala dřevěná mísa. „Bezva. Je naživu.“ Byli dost vysoko, takže je nikdo nemohl slyšet. „A ty s ní kamarádíš? S tou... holkou z nebe?“ „Ani ne,“ odkašlal si Pírko. „Ona je... prostě jiná. Mrňavá. Je mi po kolena. Taky je děsně stará. Vypadá jako babička.“

